

Ejti, varuh narave

✉ Darinka Kobal

»Končno smo jo dočakali. Pomlad! Jutri grem v hrib. Pošteno se bom sprehotel in prezračil. Greš z menoj?« je vprašal ded.

»Gjem!« je rekel razločno in odločno.

»Pripravi si nahrbtnik, malico in pijačo. Med potjo bova žejna, na vrhu pa lačna. Ni lepšega kot sedeti na korenini in pomalicati slasten sendvič. Nad tabo je modrina neba, okoli tebe samo zeleno. Odpočiješ si oči in telo, duša se naužije miru, srce pa ti zavriska od veselja,« se je razgovoril ded.

Naslednje jutro sta, polna pričakovanja, sedla v avto in se odpeljala.

»Samo del poti. Kmalu se bova ustavila in vzela pot pod noge.«

Res sta se kmalu ustavila.

Hodila sta lahkinih nog in ves čas čebljala. Jan je vzel iz nahrbtnika bonbon, ga odvil in odvrnil papir.

»Jan, si Janko, da puščaš sled?«

Jan se je zasmejal, a papirja ni pobral.

»Opozoril sem te. Če ga bo opazil Ejti, se najin izlet ne bo najbolj srečno končal.«

»Ejti? Kdo je Ejti?«

»Varuh narave.«

»Vajuh najave? Ima tudi najava svojega vajuha?«

»Seveda ga ima. Vsi imamo varuha ali angela.«

»Angeja sem vidu. Vem, kakšen je. Kaj pa vajuh?«

Risba: Tamara K. Lavrič

**RADIO
OGNJIŠČE**
RADIO ŠTIRI H GONGOV

Planinska oddaja

Doživetja gora in narave

Vsak četrtek ob 10:15.

Vaš gostitelj je
Robert Božič.

V hribih se dela dan.

<http://radio.ognisce.si>

»Varuh je navadno duhec. Ali senca. Najraje se prime za krilo ptice. Z njo leta naokoli in čuva naravo, da bi ostala čista in zdrava. Ne dovolí, da bi jo onesneževali ali uničevali.«

Jan je utihnil in razmišljal. Kmalu pa je pozabil na varuha in je s tekom pomalical svoj sendvič. Med jedjo je zagledal prelep cvet alpskega zvončka. Stekel je, da bi ga utrgal in nesel mami.

»Ne smeš. Do doma ti bo ovenel, v naravi pa bo dolgo razveseljeval mimoidoče. Čudim se, da ni Ejtija kje blizu.«

Toda Jan ga ni poslušal, čeprav je nad njim vreščala sraka. Odtiral je zvonček. Ponosno ga je držal pred seboj, ko je zaslišal plonk in začutil na glavi nekaj toplega.

»Kaj je bjo to? Pogjej!« je kričal.

Ded je pogledal in se zresnil.

»Kakec!«

»Kakec?«

»Ja, kakec. Tako Ejti naroči ptici, če se kdo ne zmeni za opozorilo. Ti se nisi.«

Jan je bil užaljen. Prizadet. Resen. Bilo mu je žal, da ni poslušal deda.

Tiho sta se vračala domov. Skoraj prestrašil se je moža, ki je iz avtomobila metal odpadke. Na tla. Na jaso sredi gozda. Jan se je čutil dolžnega, da ga opozori, zato je zaklical:

»Ne smeš, ata! Če te vidi vajuh najave, ti bo posjau kakec na javo.«

Tedaj se ded ni mogel več premagati. Bruhnil je v smeh, moški pa se je zadr:

Ista pot

*Prehodi vsak dan isto pot,
nikoli ni povsem enaka!*

*Je v soncu svetel vsak njen kot
in senca te prijetna čaka.*

*V dežju luže tam stoje
in v suši čez in čez razpoke,
na pomlad trave zelene
in veje spletajo oboke.*

*Jeseni se prebarva vsa,
posuje z listnato odejo,
pozimi škripljejo vsa tla,
ti sneg korak ustavi z vejo.*

*Prehodi vsak dan isto pot,
nikoli ni povsem enaka.
In je, o vem, njen čar v tem,
da te iz dneva v dan
drugačna čaka.*

Janez Medvešek

»Kaj si reku? Mulc preklemski! Ti bom že dau kakec u glavo, u tvojo glavo! Boš že vidu! Seuš ti norca delu iz mene! Preklemski!«

Ded mu je hotel razložiti vso stvar, ga potolačiti, umiriti, se mu opravičiti, a je mož kar naprej vpil in robantil:

»Kam smo pršli? Da te že en mulc komandira! Jaz lahko delam, kar hočem, dauš vedu!«

Tako je kričal, da je Jan prestrašen bežal naprej, ded za njim, glasno kričanje jeznega moža pa je še odmevalo v sicer mirnem in brstečem gozdu. Ko sta se ustavila, ga je ded objel in močno stisnil.

»Ti že nisi mulc. Prav si storil, da veš,« mu je šepnil v uho in mirneje sta nadaljevala. ●

Zgoraj

*Na Krasjem vrhu
odrečejo v dolino
nemirne misli.*

Krasji vrh

*Kratkost življenja
našega je dolga.
Strmo pobočje.*

Šija

*Puhasti žvižgi
markirajo gorsko pot.
Izgini tujec!*

Travnik

*Veliko nebo
in najmanjši metuljček.
Pot po grebenu.*

Rombon

*Dimna zavesa
zakriva gledališče
človeških lučic.*

Pogled dol

Jože Štucin,
iz cikla 30 haiku korakov